

Arrest

nr. 274 046 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 mei 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit. Op 13 november 2019 wordt hij in bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.2. Op 9 december 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel of 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, 57, gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [W.]

Voorna(a)m(en): [J.-P. J.-C.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als feitelijke partner van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 03.05.2019 in functie van [K.J.L.] (RR: [...]) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Betrokkene werd vervolgens op 13.11.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Inmiddels is betrokkene's situatie totaal gewijzigd. De relatie heeft immers een einde genomen, en dit reeds minstens sinds 12.05.2020. Op die datum werd immers het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen. De schrapping werd op 29.09.2020 ook effectief doorgevoerd. Sedert die datum is er officieel geen samenwoning meer tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Artikel 47/4 luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]”

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 26.11.2020 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 22.01.2021. Betrokkene heeft sedertdien geen stukken voorgelegd. Op die manier heeft hij uit eigen beweging nagelaten elementen aan te reiken die van belang konden zijn voor de beoordeling van zijn dossier en heeft hij verzaakt aan het recht om gehoord te worden overeenkomstig artikel 62 van de wet. Het dossier zal aldus beoordeeld worden in het licht van de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, kan vooreerst worden opgemerkt dat in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn waaruit moet blijken dat er in hoofdte van betrokkene leeftijdsgeboden of gezondheids-problemen zijn dewelke zich zouden verzetten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Bij zijn vraag tot herinschrijving legde betrokkene enkele medische attesten voor waaruit blijkt dat hij voor een tandheelkundige problematiek werd behandeld op de spoedgevallen. Betrokkene kreeg daarvoor aangepaste medicatie voorgeschreven (antibiotica en pijnstillers). De administratie weet thans niet of betrokkene hiervoor nog verdere medische opvolging behoeft, hij heeft het in ieder geval niet nodig geacht om ons hierover verder in te lichten, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de voormelde problematiek thans niet meer aan de orde is.

Betrokkene verblijft sedert 03.05.2019, datum waarop hij de bijlage 19 ondertekende legaal in het Rijk. Al met al betekent dit dat betrokkene iets meer dan twee jaar legaal in België verblijft. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (27 jaar) een relatief korte periode. Betrokkene verliet Suriname op 13.03.2019 (cf. stempels paspoort bij verblijfsaanvraag) om op 14.03.2019 in Amsterdam te landen. Op zijn inlichtingenbulletin van 14.05.2019 gaf betrokkene bovendien aan dat zijn ouders nog in Suriname leefden. Betrokkene heeft dus 24 jaar in Suriname geleefd en heeft er nog familie. Gezien de zeer korte verblijfsperiode in België is het dan ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene legde bij zijn aanvraag tot herinschrijving dd. 18.11.2020 rekeninguittreksels met betrekking tot de storting van zijn loon alsook een addendum bij een arbeidscontract voor. Dat betrokkene tewerkgesteld is, is zonder meer een positief punt. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek

aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene legde bij zijn aanvraag tot herinschrijving weliswaar een huurcontract voor en een bewijs van inschrijving bij een ziekenfonds. Dat betrokkene het nodige doet om een dak boven het hoofd te hebben, is een logisch gevolg van zijn verblijf in België. Ook de inschrijving bij het ziekenfonds is geen bewijs van integratie in die mate dat zulks een tegenindicatie zou vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Eenieder die in België is ingeschreven is immers verplicht om zich aan te sluiten bij een ziekenfonds. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat tot slot de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat hij sedert 12.05.2020 niet meer met de referentiepersoon, op wiens basis hij het verblijfsrecht heeft verkregen, samenleeft. Op die datum werd immers het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen. Die schrapping werd op 29.09.2020 ook effectief doorgevoerd. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven en heeft voor zover geweten geen relatie met een andere persoon. Betrokkene en de referentiepersoon hebben geen gezamenlijke kinderen. Zijn gezinssituatie is dan ook niet van die aard dat ze zich verzet tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Het is redelijk te concluderen dat de elementen in het administratief dossier niet aantonen dat betrokkene is geïntegreerd in België in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiveringsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

[...]

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker dan ook beëindigde nu verzoeker niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn, noch dat hij aan één van de uitzonderingen zoals gesteld in artikel 42 quater § 4 zou voldoen;

Dat artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 als volgt stelt:

[...]

Dat verzoeker verblijfsrecht bekwam als feitelijke partner van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 03.05.2019 in functie van [K.J.L.] van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980;

Dat verzoeker op 13.11.2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart;

Dat verzoeker reeds sedert 2017 een feitelijke relatie met Mevrouw [K.] onderhield en in maart 2019 in België arriveerde;

Dat verzoeker en Mevrouw [K.] woning waar zij samen woonden, jammer genoeg dienden te verlaten, tengevolge waarvan ambtshalve schrapping volgde op 12.05.2020;

Dat partijen evenwel meer dan een jaar op hetzelfde adres stonden ingeschreven;

Dat goedkeuring van de verblijfsvergunning op basis van de feitelijke relatie verder impliceert dat verzoeker en diens partner op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds meer dan 2 jaar een feitelijke relatie onderhielden, nu inderdaad het duurzame karakter van de relatie diende te worden aangetoond, alvorens positieve beslissing werd verleend;

Dat de feitelijke relatie tussen verzoeker en Mevrouw [K.] niet alleen meer dan 5 jaar geleden werd aangegaan, doch verzoeker en diens partner tevens meer dan 1 jaar hebben samengewoond in België, met name minstens sedert, in zoverre dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker beëindigde;

Dat immers:

“het gezinslid zijn verblijfsrecht niet verliest in de volgende gevallen:

het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging heeft, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België”

Dat verzoeker bovendien tevens voldoet aan de bijkomende voorwaarde inzake tewerkstelling, hetgeen in de bestreden beslissing ook wordt erkend, in zoverre dat verzoeker dan ook beschikt over voldoende bestaansmiddelen en er derhalve dan ook aan de uitzonderingscategorie ter intrekking van het verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 42 quater §4, 4° is voldaan;

Dat verzoeker verder eveneens sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is;

Dat verzoeker immers vanaf het ogenblik dat hij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoeker daarnaast inburgeringscursus volgde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit, bankrekening opende en abonnementen afsloot;

Dat verzoeker tevens een grote vriendenkring opbouwde;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk aantoonde sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat het tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater dan ook schendt;

Dat intrekking van diens verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Congo, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;”.

2.3. Gelet op hun verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker het verblijfsrecht verkreeg als familielid van een burger van de Unie na een aanvraag op 3 mei 2019, en meer bepaald in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit. Verweerder stelt evenwel vast dat de situatie intussen totaal is gewijzigd, nu de relatie sinds minstens 12 mei 2020 een einde heeft genomen. Hij wijst erop dat op deze datum het voorstel werd gedaan om verzoeker ambtshalve te schrappen en dat deze schrapping op 29 september 2020 effectief werd doorgevoerd. Sedert deze datum is er, zo stelt verweerder vast, officieel geen samenwoning meer tussen verzoeker en de referentiepersoon. Voorts wijst verweerder op het bepaalde in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet dat hij, om rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf, rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong. Hij merkt op dat hij verzoeker middels een schrijven van 26 november 2020, hem ter kennis gebracht op 22 januari 2022, de kans bood in dit verband dienstige stavingstukken over te maken, maar verzoeker geen stukken voorlegde. Verweerder motiveert vervolgens uitvoerig en op concrete wijze waarom de voormelde elementen, rekening houdend met de gegevens van het administratief dossier, volgens hem er zich niet tegen verzetten dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht verkreeg gelet op zijn hoedanigheid van ‘ander familielid’ zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

[...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de parlementaire voorbereiding met betrekking tot voormeld artikel 47/4 kan worden gelezen als volgt:

“De “andere” familieleden van de burger van de Unie kunnen een verblijf verkrijgen volgens dezelfde voorwaarden als de familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 schrijft immers voor: [...]

Gelet evenwel op dit begrip van “andere familieleden, zijn de redenen voor de intrekking van het verblijf die zijn vastgesteld voor de familieleden niet voldoende en dienen er redenen te worden bepaald die specifiek voor hen gelden.

Voortaan kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van feitelijke partners wanneer de deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen hen niet meer bestaat. Dat is ook het geval ten aanzien van een familielid dat wegens ernstige gezondheidsproblemen de persoonlijke verzorging van een burger van de Unie strikt behoeft, wanneer het “ander” familielid geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft.” (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2015-2016, nr. 1696/1, p. 31-32).

Aldus kan, in de situatie van verzoeker, het bestuur binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht hieraan een einde stellen wanneer er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie die werd vergezelt of vervoegd. Verzoeker betwist op zich niet dat zijn relatie met de referentiepersoon, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verkreeg, is beëindigd, en evenmin dat de bestreden beslissing is genomen binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht. In het voorliggende geval was bijgevolg voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht als *“ander familielid”* van een burger van de Unie.

2.6. Verzoeker leest in de bestreden beslissing volledig ten onrechte als zou deze zijn genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, bepaling die handelt over de beëindiging van het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg evenwel het verblijfsrecht als *‘ander familielid’* zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet gelden – voor de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 – weliswaar de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis van deze wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie, maar dit onverminderd de bepalingen van het hoofdstuk over de *‘andere familieleden’*. Specifiek wat de *‘andere familieleden’* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet betreft, voorzag de wetgever in artikel 47/4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke grond tot beëindiging van het verblijfsrecht, met name in het geval er geen sprake meer is van een duurzame relatie. Het is deze wetsbepaling in toepassing waarvan verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd. De wetgever heeft in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet geen uitzonderingssituaties voorzien waarin de beëindiging van het verblijf niet mogelijk is indien wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een duurzame relatie of waarin het *‘ander familielid’* van de Unieburger, onder bepaalde voorwaarden, het verblijfsrecht kan behouden. Wel dient het bestuur rekening te houden met de in dit artikel genoemde elementen, wat in de bestreden beslissing het geval is. Uit op wat voorafgaat, volgt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgrond in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 4 van de

Vreemdelingenwet voorziet in uitzonderingssituaties waarin een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van § 1, eerste lid, 4° van dit wetsartikel niet mogelijk is, maar in de bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van deze beëindigingsgrond.

2.7. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar zijn sociale, culturele en economische integratie, dient er te worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met wat wordt bepaald in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat verweerder rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog wordt behouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een uitgebreide beoordeling heeft gemaakt aangaande de bedoelde elementen toegespitst op de situatie van verzoeker. Hij wijst er hierbij ook op dat hij, voor het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker heeft uitgenodigd eventuele nuttige stukken en gegevens inzake de elementen van artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen, maar verzoeker zulks naliet. Verzoeker betwist dit niet. Verweerder was dus genoodzaakt zijn beoordeling te doen op basis van de stukken die reeds voorhanden waren in verzoekers administratief dossier. Concreet oordeelde hij als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, kan vooreerst worden opgemerkt dat in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn waaruit moet blijken dat er in hoofde van betrokkene leeftijdsgeboden of gezondheidsproblemen zijn dewelke zich zouden verzetten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Bij zijn vraag tot herinschrijving legde betrokkene enkele medische attesten voor waaruit blijkt dat hij voor een tandheelkundige problematiek werd behandeld op de spoedgevallen. Betrokkene kreeg daarvoor aangepaste medicatie voorgeschreven (antibiotica en pijnstillers). De administratie weet thans niet of betrokkene hiervoor nog verdere medische opvolging behoeft, hij heeft het in ieder geval niet nodig geacht om ons hierover verder in te lichten, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de voormelde problematiek thans niet meer aan de orde is.

Betrokkene verblijft sedert 03.05.2019, datum waarop hij de bijlage 19 ondertekende legaal in het Rijk. Al met al betekent dit dat betrokkene iets meer dan twee jaar legaal in België verblijft. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (27 jaar) een relatief korte periode. Betrokkene verliet Suriname op 13.03.2019 (cf. stempels paspoort bij verblijfsaanvraag) om op 14.03.2019 in Amsterdam te landen. Op zijn inlichtingenbulletin van 14.05.2019 gaf betrokkene bovendien aan dat zijn ouders nog in Suriname leefden. Betrokkene heeft dus 24 jaar in Suriname geleefd en heeft er nog familie. Gezien de zeer korte verblijfsperiode in België is het dan ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene legde bij zijn aanvraag tot herinschrijving dd. 18.11.2020 rekeninguittreksels met betrekking tot de storting van zijn loon alsook een addendum bij een arbeidscontract voor. Dat betrokkene tewerkgesteld is, is zonder meer een positief punt. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regionaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene legde

bij zijn aanvraag tot herinschrijving weliswaar een huurcontract voor en een bewijs van inschrijving bij een ziekenfonds. Dat betrokkene het nodige doet om een dak boven het hoofd te hebben, is een logisch gevolg van zijn verblijf in België. Ook de inschrijving bij het ziekenfonds is geen bewijs van integratie in die mate dat zulks een tegenindicatie zou vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Eenieder die in België is ingeschreven is immers verplicht om zich aan te sluiten bij een ziekenfonds. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat tot slot de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat hij sedert 12.05.2020 niet meer met de referentiepersoon, op wiens basis hij het verblijfsrecht heeft verkregen, samenleeft. Op die datum werd immers het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen. Die schrapping werd op 29.09.2020 ook effectief doorgevoerd. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven en heeft voor zover geweten geen relatie met een andere persoon. Betrokkene en de referentiepersoon hebben geen gezamenlijke kinderen. Zijn gezinssituatie is dan ook niet van die aard dat ze zich verzet tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Het is redelijk te concluderen dat de elementen in het administratief dossier niet aantonen dat betrokkene is geïntegreerd in België in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht.”

Ter staving van zijn sociale, culturele en economische integratie in België wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op de volgende elementen: zijn tewerkstelling, een gevolgde inburgeringscursus, zijn aansluiting bij de mutualiteit, zijn geopende bankrekening, zijn afgesloten abonnementen en zijn grote vriendenkring. Hij stelt zich Belg te voelen en zich ook zo te gedragen. Om al deze redenen acht hij de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Verweerder hield rekening met verzoekers tewerkstelling, maar hij oordeelde dat hieruit geen integratie blijkt die van aard is er zich tegen te kunnen verzetten dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Hij wees er ook op dat bij gebrek aan contra-indicaties dient te worden geoordeeld dat verzoekers leeftijd en gezondheidstoestand toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Verweerder gaf aan dat verzoeker op economisch actieve leeftijd is en hij zijn opgedane werkervaring en de wil om te werken kan aanwenden om in het land van herkomst aan de slag te gaan. Inzake de sociale en culturele integratie stelde verweerder verder vast dat uit het administratief dossier van verzoeker geen elementen blijken die erop wijzen dat hij in die mate is geïntegreerd in België dat dit een hinderpaal zou kunnen vormen voor een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij hield verweerder rekening met verzoekers aansluiting bij een mutualiteit. Hij wees erop dat eenieder die in België is ingeschreven verplicht is om zich aan te sluiten bij een ziekenfonds. Op basis van het geheel van de stukken achtte verweerder het redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opwegen tegen de banden met het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel vormt voor het beëindigen van het verblijf.

Verzoeker betoogt weliswaar dat het “*volslagen onredelijk*” is, gelet op de humanitaire redenen, om zijn verblijfsrecht te beëindigen, maar laat na om concreet in te gaan op de door verweerder gedane beoordeling. Verzoeker duidt nergens concreet waarom deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad ziet geen concrete redenen die toelaten tot een dergelijke vaststelling te komen.

In zoverre hij in zijn verzoekschrift wijst op een gevolgde inburgeringscursus, zijn geopende bankrekening, zijn afgesloten abonnementen en zijn grote vriendenkring, moet de Raad verder vaststellen dat verzoeker naliel om deze elementen aan te brengen bij het bestuur op het ogenblik dat hij werd gehoord inzake een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht. Nu hij deze elementen op dat ogenblik niet heeft aangebracht als elementen die konden beletten dat het verblijfsrecht werd beëindigd, kan hij thans niet dienstig aanvoeren dat hiermee onterecht geen rekening werd gehouden. De Raad moet bovendien vaststellen dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot loutere beweringen. Hij neemt niet de moeite om een en ander met concrete bewijsstukken te onderbouwen.

2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet beschikt. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Zoals werd vastgesteld, blijkt verder niet dat verzoeker in zijn situatie dienstig de schending kan inroepen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.9. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. De loutere bewering dat de bestreden beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker door deze beslissing zal ondervinden, kan in deze niet overtuigen. Voor zover verzoeker hierbij stelt dat hij geen enkele band meer heeft met Congo, terwijl de banden met België enorm zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat hij volgens zijn eigen verklaringen en volgens de stukken uit het administratief dossier afkomstig is uit Suriname. Het is dus niet onlogisch dat verzoeker geen banden heeft met Congo, maar de Raad ziet niet in waarom dit het nemen van de bestreden beslissing verhinderde. Waar dit als een materiële misslag moet worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat zowel de banden met België als de banden van verzoeker met zijn land van herkomst werden onderzocht. Op de banden met België werd reeds ingegaan. Specifiek wat de banden met het land van herkomst betreft, heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker 24 jaar in Suriname heeft verbleven en hij er nog familie, met name zijn ouders, heeft. Rekening houdend met de zeer korte verblijfsperiode in België, achtte verweerder het in deze omstandigheden niet onredelijk om te stellen dat verzoeker nog voldoende banden heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker gaat andermaal niet concreet in op de gedane beoordeling en weerlegt deze zodoende ook niet.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.10. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS